

Kondor Katalin: Hatalom-mámor

2025 november 27. Flag

Szöveg méret

Mentés

-
-
-

- [0](#)

Még nincs értékelve

Mérték

Ez a téma azért jutott eszembe, mert a minap – sokan láthatták – a magasságos Európai Unió vezetője, Ursula von der Leyen, akinek eddig mindent megengedett a sors, kiesett a neki rendelt szerepből...

Akik túl vannak már egy bizonyos életkoron, azoknak van némi tapasztalata arról, hogy a hatalomvágy, avagy a

hatalom birtoklása mily elferdült, ember-, és életellenes viselkedést képes kiváltani a hatalommámorban szenvedőkben. Többségük tán nem is veszi észre, hogy mennyire megváltoztatta azt az a szerencse, vagy éppen átok, hogy a hatalmasok közé került. Napjainkban is lehet bőséggel találkozni olyan emberekkel, akik úgy érzik, őket nem lehet bírálni, szinte érinthetetlenek, s fölötté állnak mindenkinek, beosztottaiknak, családtagjaiknak, s ha jobban körülnézünk, és a politika bugyraiba lesünk bele, akkor azt is tapasztalhatjuk, hogy úgy vélik, fölötté állnak az egész emberiségnek. Továbbá azt gondolják, mindent megtehetnek, amit akarnak. A hatalom természetéről gondolom már könyvtárnyi írás keletkezett, hogy aztán ezeket elolvastva okosabbak, tapasztaltabbak lettünk-e, azt nem tudom. Azt viszont nem csak sejtem, hanem tapasztalom is – vélhetően ebben sem vagyok egyedül –, hogy a hatalmat gyakorlókról és a körülöttük lebzselőkről, pontosabban viselkedésükről nem sokat beszélünk, pedig a pszichológusok, a pszichiáterek sokat tudnának segíteni abban, hogy megtanuljunk, miként kell a mások hatalommámorát elviselni, kezelni, s a magunk számára elviselhetővé tenni.

Nem titkolnám, de ez a téma azért jutott eszembe, mert a minap – sokan láthatták – a magasságos Európai Unió vezetője, Ursula von der Leyen, akinek eddig mindent megengedett a sors, kiesett a neki rendelt szerepből, mert olyasmi történt, amire nem számított. Ugyanis az általa vezetett szervezetet, meg az ő vezetői tehetségtelenségét bírálta valaki, mégpedig a magyar miniszterelnök. Keményen, de cáfolhatatlanul. Von der Leyen asszony nem bírta a bírálatot. Hatalom-mámorában úgy vélte, neki nem kell válaszolnia az őt bíráló szavakra, jobb, ha sarkon fordul, és eltávozik a gyülekezetből. Meg is tette, kiment a teremből. Megsértődött ugyanis. Nem kicsit, nagyon. Testbeszéde és arckifejezése azt fejezte ki, ő nem kíváncsi holmi miniszterelnökök bírálatára, inkább elhagyja a termet, nem teszi a bírálatot. Egy-egy ilyen eset világossá teszi, hogy az illető nem alkalmas arra a pozícióra, amelyet éppen betölt. A hatalmat birtoklónak ugyanis kizárólag akkor szabad megsértődnie, ha méltatlanul bántják, rágalmozgatják és valótlan állítanak róla. Itt nem ez történt. Valaki bírálta merte, ezért nyomban eljátszotta a sértődöttet, ahelyett, hogy válaszolt volna a bírálatokra. Számomra ez azt jelentette, hogy egy hatalom-mámorban élő embert Ursula von der Leyen szerint nem lehet bírálni. Ami azt illeti, ha visszanézünk pályafutására, nem is hinném, hogy emlékeznénk arra, hogy valaki nyíltan bírálta, azaz bírálta merte volna. Magatartása már csak ezért is volt meglepő, hiszen egy ilyen pozícióban lévő embernek egy bírálat miatt megsértődnie nem szabad. A politika szabálya szerint. Csakhogy az EU már rég nem a szabályok útját járja, s ebben Von der Leyen asszonynak meglehetősen nagy felelőssége van. Elég, ha csak a Zelenszkij ukrán miniszterelnök úrral fenntartott különös kapcsolatáról és viselkedéséről beszélünk, mely nézetem szerint nem illendő, de ha valaki hatalom-mámorban szenved, akkor úgy látszik, mindent szabad neki.

Nos, így néz ki közelebbről az Európai Unió és annak különös társasága. Méghozzá egy olyan politikai korszakban, és olyan közösségben, mely évek óta demokráciáról papol, akkor is, amikor éppen diktatórikus módszerekkel próbál politizálni. Gondoljunk csak a migránshelyzet megoldásának ilyen-olyan diktatórikus ötleteire, a cseles pénzmegvonásokra, a naponta hangoztatott háborúpártiságra, no és még számos olyan cselekedetre, vagy határozatra, melyet az ugyancsak hatalom-mámorban szenvedő uniós színtársulat talált ki – Európa és lakói számára. Csakhogy ma már a világ számos gondolkodója megfogalmazta – ki erősebben, ki szelídebben, hogy Európa jó ideje már a teljes összeomlás felé halad. Külpolitikáját a háborús fenekedés, a háborúpártiság, s annak a ránk-erőltetése jellemzi, a tagországok belpolitikai válságban szenvednek – elsősorban az elhibázott migránspolitikájuk miatt, diplomáciai tevékenységüket a bosszú jellemzi, gazdasági teljesítményük a hanyatlás útján jár, s többségükben még mindig háborúpártiak, s ami talán a leginkább riasztó – úgyszólván már az EU megalakulása óta –, hogy megannyi alkalommal illetlenül és illetéktelenül próbálnak beleszólni az egyes országok belügyeibe.

A minap jelentősen mondható idézet-gyűjteményemben matatva rátaláltam Voltaire egy mondására, miszerint „Ha tudni akarod, hogy ki uralkodik feletted, elég kiderítened, hogy kit nem szabad bírálnod.” Mit mondjunk, Ursula von der Leyen sértődött „kivonulása” a bírálatok hallatán éppen erre bizonyíték. Őt nem szabad bírálni, mert kivonul. Na, nem végleg, hanem csak addig, amíg sajnáltatni tudja magát, és meg tudja szervezni az őt bíráló elleni csatát. A hatalom tehát furcsa valami. Olyan, mint a bor. Lehet szeretni, nagyon is, de ha mámorba esik tőle az ember, akkor veszélyes útra tévedhet. Végtére is erről szól a történelem számos eseménye. S az, aki mámorba esik tőle, nemigen alkalmas birtoklására. A hatalom-mámor tehát nem egy produktív valami, éppen az ellenkezője. Magában hordozza a bukás lehetőségét. Persze csak akkor, ha mindazok, akik érzik a hatalom-mámorba esett illető „elferdülését”, cselekszenek, és nem hajlandók elfogadni a hatalmát. Úgy tőnik, erre még várunk kell. Hogy Európa miért teszi meggyengítését, arra válaszoljanak a nálam sokkal bölcsőbbek. Minél előbb!

DR. DRÁBIK JÁNOS
100 ÉVVEL TRIANON UTÁN
DVD A trianoni gyalázaatról tabumentesen

„Egy film amelyet minden magyarnak látnia kell”

Ajánló
